

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Габрово, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Боян Хр. Косев

при участието на секретаря Валентина М. Илиева
като разгледа докладваното от Боян Хр. Косев Гражданско дело №
20224210101370 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.124 и сл. ГПК.

Образувано е искова молба, вх. № 4970/29.07.2022 г. предявена от “ЕНЕРГО-ПРО
ПРОДАЖБИ” АД, ЕИК 103533691, с адрес гр. Варна, район р-н Владислав Варненчик,
Варна Тауърс – Г, бул. Владислав Варненчик № 258, срещу В. К. Д.-С., ЕГН
*****, с адрес: село *****, община Габрово.

Ищецът твърди, че депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по
чл. 410 ГПК срещу ответника за сумата 210.49 лв. – главница, представляваща цена на
незаплатени мрежови услуги за периода от 01.07.2021 г. до 28.02.2022 г. и за сумата
6.13 лв. – обезщетение за забава върху главницата за периода от 26.08.2021 г. до
06.04.2022 г., както и за направените по делото разноси за държавна такса и
юрисконсултско възнаграждение. По предявеното заявление било образувано ч. гр.
дело № 755/2022 год. по описа на РС Габрово, като била издадена и била издадена
заповед за изпълнение. В срока по чл. 414 ГПК ответникът депозирал възражение
срещу заповедта, поради което и в законоустановения едномесечен срок ищецът
предявил искова молба за установяване със сила на пресъдено нещо, че е носител на
правата на вземания за посочените суми.

Ищецът твърди, че е доставчик на електрическа енергия, като продава
електрическа енергия на клиентите при публично известни общи условия, а В. К. Д.-С.
е потребител на такава за стопански нужди за обект, находящ се в село *****,
община Габрово, клиентски номер 7600001823. За периода от 01.07.2021 г. до
28.02.2022 г. на ответника е начислена стойност за предоставена мрежова услуга
„достъп до електроразпределителната мрежа” за абонаментен № 32Z46A0013590180, за
което били издадени съответните фактури. Освен главницата ответникът дължала и
обезщетение за забава за периода от падежа на съответната фактура до 06.04.2022 г.
Изложените обстоятелства пораждали правен интерес за ищеца от провеждане на
исковете за установяване на изискуемите си вземания, като му бъдат присъдени и
разноските за производството.

В срока за отговор на исковата молба ответникът депозира такъв, с който оспорва
исковете като неоснователни. Излага, че предоставените фактури не представляват

доказателство за предоставената мощност. В депозиран допълнителен отговор оспорва предявените искове, с възражението, че няма качеството небитов потребител, съответно не ползва електрическа енергия за стопански нужди и нямало основание да се начислява претендираната такса.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно извлечение от сметка към 06.04.2022 г. и представени фактури, съставени от ищеца, цената на предоставени мрежови услуги за обект намира се на адрес: село *****, Община Габрово, абонатен № 32Z46A0013590180 и клиентски номер 7600001823 за периода от 01.07.2021 г. до 28.02.2022 г. е в размер на 210.49 лева, съответно обезщетението за забава върху тази главница – 6.13 лева.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, прието неоспорено от страните, се установява, че размерът на начислената цена за достъп до електроразпределителната мрежа на база предоставена мощност, съгласно издадени 8 броя фактури за периода от м.07.2021 г. до м.02.2022 г. е 210.49 лева, която сума не е заплатена. Върху същата от настъпване изискуемостта на задължението по всяка фактура до 06.04.2022 г. е дължимо обезщетение за забава в размер на законната лихва, което възлиза на общо 6.13 лева.

По делото е прието заключение на СТЕ, което съдът кредитира изцяло като компетентно изготвено и съответно на събраните в производството доказателства. Съгласно заключението при изчисляване на фактурите за мрежови услуги за процесния период като достъп до разпределителната мрежа за заявена мощност са приложени утвърдените от КЕВР цени за небитови клиенти.

В съдебно заседание вещото лице уточнява, че при извършена проверка не му е било предоставено заявление от ответника за предоставяна мощност, а за процесния период не е имало натрупана електроенергия в обекта, а електромерът, въз основа на който е начислена претендираната такса, е бил демонтиран. Вещото лице сочи, че към настоящия момент няма монтиран електромер за трифазен ток, а монофазен електромер. Вещото лице сочи, че към момента на абоната не се начислява такса за мрежови услуги.

От приложеното за послужване частно гр. дело № 755/2022 год. по описа на ГРС, се установява, че ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на 30.04.2022 г., като ответникът възразил срещу издадената на 14.06.2022 г. такава.

По отношение на установителния иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД..

Основателността на предявения установителен иск се обуславя от осъществяване фактически състав, пораждащ съдебно предявеното субективно право, включващ елементите: съществуване на търговско отношение между страните, изпълнение от страна на ищеца на задължението да предостави мрежова услуга за процесния период с цена, възлизаща на претендираната стойност 210.49 лв. и неизпълнение на задължението на ответника да заплати, като насрещна престация, паричната стойност на доставеното му благо.

Ищецът твърди да е носител на субективно материално право на вземане за предоставена мрежова услуга, породено в рамките на правоотношение, регулирано от разпоредбите на Закона за енергетиката и Правилата за търговия на електрическа енергия, издадени от ДКЕВР (обн. ДВ, бр. 66 от 26.07.2013 г.), тъй като в чл. 91, ал. 2

ЗЕ изрично е предвидено, че сделките с електрическа енергия се извършват при спазване разпоредбите на този закон и правилата за търговия с електрическа енергия, приети от комисията по предложение на енергийните предприятия.

Съгласно чл. 29 от Правилата за търговия с електрическа енергия клиенти и производители, присъединени към електропреносната мрежа, дължат утвърдени от КЕВР цени за достъп до електропреносната мрежа, за пренос по електропреносната мрежа, други мрежови услуги по електропреносната мрежа за съответния ценови период. Приетите Правила за търговия с електрическа енергия регламентират отделното заплащане на предоставяните от крайния снабдител на електрическа енергия услуги по цени, утвърдени от КЕВР /чл. 29/. Съгласно решение № Ц – 29 от 01.07.2020 г. на КЕВР е определена цена за достъп до електроразпределителната мрежа на небитови потребители – абонати на ищеца, като цената е определена на база предоставената мощност, вместо на база потребените количества енергия, както е било до този момент.

В случая обаче ищецът не е доказал, че ответникът има качеството потребител на електрическа енергия за стопански нужди по смисъла на параграф 1, т. 41б от ДР на Закона за енергетиката, респективно, че между страните съществуват облигационни отношения по договор за продажба на електрическа енергия за стопански нужди.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „ЕНЕРГО-ПРО Продажби” АД потребител на електрическа енергия за стопански нужди е физическо или юридическо лице, присъединено към електроразпределителната мрежа на „Електроразпределение Север” АД и което купува електрическа енергия за стопански нужди, включително и лица на издръжка на държавния или общинския бюджет. Потребител на електрическа енергия за стопански нужди е и възложителят, съответно собственикът на сградата, в случаите на временно снабдяване с електрическа енергия, необходима за извършването на строителство, ремонт или реконструкция - чл. 4, ал. 3 от ОУ.

С оглед разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК ищецът носи доказателствената тежест за установяване на положителните предпоставки за основателност на иска, сред които е наличието на валидно правоотношение. С оглед изричното оспорване от ответника да е потребител за небитови нужди, то в доказателствена тежест на ищцовото търговско дружество бе да докаже по делото, че ответникът има качеството потребител на електрическа енергия за стопански нужди за процесния период. Такива доказателства не бяха ангажирани, въпреки дадената на ищеца възможност.

Предвид липсата на ангажирани доказателства за правопораждащ твърдяното от ищеца правоотношение юридически факт, част от съдържанието на което да е претендираното от ищеца субективно право на вземане, съдът, прилагайки неблагоприятните последици на неизпълнената доказателствена тежест, приема, че ответникът не е потребител на електрическа енергия за стопански нужди за процесния период, което означава, че между страните не съществуват облигационни отношения с източник сключен договор за продажба на електрическа енергия за стопански нужди, респективно няма как да съществува вземане за предоставени в рамките на такъв договор мрежови услуги.

В тази връзка е необходимо да се отбележи, че новият начин на калкулиране на цената за достъп, която се начислява независимо дали в обекта е консумирана или не електрическа енергия през съответния период, е приложим само за **небитовите**

клиенти (клиенти заявили използване на енергия за небитови нужди) на “Електроразпределение-Север” АД. Видно от представените фактури за процесния период ответникът изобщо не е потребляла електрическа енергия, съответно ищцовото дружество не е имало основание да начислява цена за достъп на база предоставена мощност при положение, че в обекта е потреблявана единствено електрическа енергия за битови нужди.

Отделно от недоказания правопораждащ провоотношение между страните факт, ищецът не е доказал и изпълнение на задължението си достави мрежови услуги на претендираната стойност. Представените данъчни фактури не представляват такова доказателство. Те са частни свидетелстващи документи, които не се ползват с материална доказателствена сила относно отразеното като доставено количество електроенергия и мрежови услуги.

Данъчната фактура е първичен счетоводен документ, чието предназначение е да се документират стопанските операции във връзка с изискването за пълно и точно водене на счетоводната отчетност в предприятието на търговеца. Тя е частен свидетелстващ документ, който удостоверява предоставянето на определена стока или услуга, когато е подписана от получателя. На неподписаната фактура не може да бъде придадена такава функция, като представените от ищеца фактури не са подписани от ответника. Съгласно чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ счетоводните записвания имат доказателствено значение при условие, че са редовно водени. Доказателствената тежест за редовността на собственото му счетоводство, се носи от ищецът. По делото доказателства за редовността на счетоводните му записвания не са ангажирани, поради което и сумите по процесните фактури, формиращи цената на иска за главница, не могат да се приемат като доказателство за осъществена доставка на мрежови услуги, на посочената във фактурите стойност, доколкото не е доказана редовността на счетоводните записвания и последните не представляват годно доказателство в полза на ищеца за установяване на самата стопанска операция – извършена доставка, която е основание за възникване на насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

С оглед изложеното и в приложение на неблагоприятните последици от неизпълнената доказателствена тежест, искът за установяване съществуването на вземане в обем на сумата от 210.49 лева – цена на предоставени мрежови услуги за периода от 01.07.2021 г. до 28.02.2022 г., е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на установителния иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Предвид акцесорния характер на претенцията за обезщетение на вредите от забавеното изпълнение на задължението за заплащане на главницата, съдът намира този иск за неоснователен, тъй като не се установи да е налице главно задължение, с настъпил падеж, по отношение изпълнението, на което ответникът да е изпаднал в забава. При несъществуването на главно задължение не се поражда и отговорност за обезщетяване на вредите от забавеното му изпълнение.

Право на присъждане на разноски за производството възниква за ответника, съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК, който доказва извършени такива в размер на 360 лева – заплатено адвокатско възнаграждение. Направеното от ищеца възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, доколкото е

уговорено под минималните размери предвидени в чл. 2, ал. 5 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет.

Така мотивиран, СЪДЪТ,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от “ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД, ЕИК 103533691, с адрес: гр. Варна, район р-н Владислав Варненчик, Варна Тауърс – Г, бул. Владислав Варненчик № 258 срещу В. К. Д.-С., ЕГН *****, с адрес: село *****, община Габрово, обективно, кумулативно съединени установителни иски, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата **210.49** лв. – главница, представляваща цена на незаплатена мрежова услуга „достъп до електроразпределителната мрежа” за абонаментен № 32Z46A0013590180, за периода от 01.07.2021 г. до 28.02.2022 г., съгласно издадени в периода 16.08.2021 г. – 14.03.2022 г. фактури и сумата **6.13** лв. – обезщетение за забава върху главницата за периода от падежа на всяка фактура до 06.04.2022 г., за които суми в производството по ч. гр. д. № 755/2022 год. по описа на РС Габрово, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА “ЕНЕРГО-ПРО ПРОДАЖБИ” АД, ЕИК 103533691, с адрес гр. Варна, район р-н Владислав Варненчик, Варна Тауърс – Г, бул. Владислав Варненчик № 258 да заплати В. К. Д.-С., ЕГН *****, с адрес: село *****, община Габрово, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата 360 (триста и шестдесет) лева - разноси за производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____